

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce **B. V.**, proti žalovanému **Ministerstvu spravedlnosti**, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ve věci neposkytnutí informací,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2000, č. j. 9/2000-Rk, kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvého stupně ze dne 17. 8. 2000, č. j. OTSV 136/2000, o odmítnutí žádosti o informaci. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že přezkoumal rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu a shledal jeho postup správným. Žalobce požádal o poskytnutí informace spočívající v umožnění seznámit se se spisy Ministerstva spravedlnosti, sp. zn. 1 Tp 74/00, 1 Tp 53/98 a 1 Tp 183/00, avšak tyto spisy jsou interním podkladovým materiálem pro ministra spravedlnosti, na základě kterého rozhoduje o možnosti podat stížnost pro porušení zákona. Jejich obsahem jsou záznamy a poznámky z příslušného připojeného trestního spisu. Protože písemné materiály založené pod sp. zn. Tp vycházejí jen z připojených trestních spisů, má žalobce v souladu s § 65 trestního řádu za podmínek v něm uvedených možnost nahlédnout přímo do trestního spisu u příslušného orgánu činného v trestním řízení.

V podané žalobě žalobce namítal, že žalovaný postupuje ve stylu metodiky užívané v době vymezené zákonem č. 480/1991 Sb. a navazuje na styl a mechanismy vůči žalobci užívané v uvedené době. Upírá tak žalobci právo na seznámení se s písemnými materiály aniž by k tomu měl oprávnění. Žádná právní norma žalovanému neumožňuje, aby žalobci toto právo upřel a on tak činí proto, aby kryl svoji nezákonnost a pokračoval v totalitních praktikách. Proto žádal, aby bylo žalovanému uloženo umožnit mu seznámit se s danými materiály.

Protože Vrchní soud v Praze ve věci do 31. 12. 2002 nerozhodl, převzal dnem 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), v souladu s ustanovením § 132 s. ř. s. neskončenou věc, u níž byla dána věcná příslušnost vrchního soudu, Nejvyšší správní soud a dokončí v ní řízení.

Podle ust. § 130 odst. 1 s. ř. s. postupuje Nejvyšší správní soud v tomto řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně správního řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná

Vzhledem k tomu, že v daném případě jsou splněny zákonné podmínky ve smyslu ust. § 15 odst. 4 a § 16 odst. 3 a 5 zák. č. 106/1999 Sb. pro to, že byla vydána rozhodnutí jak správním orgánem I. stupně, tak i žalovanou, které však neobsahují, a ani obsahovat nemohou, odůvodnění, musel by Nejvyšší správní soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované konstruovat za použití obsahu vyjádření žalované důvody pro odepření informací, jež měl vyjádřit správní orgán originálně sám. Pro takový postup nemá soud jednak oporu v s. ř. s. a jednak by zasahoval do pravomoci správního úřadu způsobem vymykajícím se principům soudní kontroly zákonnosti. Takový postup by rovněž mohl mít nepříznivý dopad v praxi, neboť povinné subjekty by podle zák. č. 106/1999 Sb. informace neposkytovaly a ani nerozhodovaly o odepření informací a ponechaly rozhodovací činnost na soudu. Takový stav jistě není žádoucí a nebyl nepochybně zákonodárcem zamýšlen. Protože nejsou známy, s ohledem na charakter napadeného rozhodnutí, důvody, které vedly žalovanou k zamítnutí rozkladu a potvrzení napadeného rozhodnutí, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozhodnutí, jehož vydání i existence je nastolena právní fikcí, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Protože předmětem soudního přezkumu je napadené rozhodnutí, nemohl Nejvyšší správní soud zohlednit obsáhle rozvedené důvody žalované, které uvedla až ve svém vyjádření k žalobě.

Návrh žalované na přerušení řízení a předložení otázky ústavnosti zák. č. 106/1999 Sb. k posouzení Ústavnímu soudu, neshledal Nejvyšší správní soud důvodným.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl. Ve věci bylo rozhodnut bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst.1 s. ř. s., když žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu